

Truyện Ngắn: **HOÀNG HÔN TRÊN BÃI BIỂN**

-----*Thích Thanh Lương*-----

(thanhluongcuong@yahoo.com)

Một mình trầm ngâm trên biển chiều thật tuyệt!
Từng con sóng cứ vỗ nhẹ, lâu lâu lại rùng mạnh
như một bản tình ca lúc trầm lúc bổng rồi lại lắng

xuống như không có gì. Mặt trời cũng sắp ẩn dạng dưới dãy Hải Vân kia, lóe lên đốm rực cả một góc trời. Xuân Thiều¹ chiều về mang một nét đẹp khó tả, vừa ẩn chứa

nét chung của biển, lại vừa lộ ra những nét riêng. Những con sóng không ồn ào như những bãi biển khác, có lẽ đây chính là dấu ấn của một eo nhỏ được khép kín bởi hai rặng núi Hải Vân và Sơn Trà như hai cánh cửa lớn để cản những trận gió giạt khi bão đến.

---

¹ Xuân Thiều: một bãi biển thuộc quận Liên Chiểu, thành phố Đà Nẵng.

Càng tối, bãi biển càng yên lặng đến lạ lùng. Màn đêm phủ dần trên đỉnh Sơn Trà xa xa. Những áng mây bay lơ lửng hòa tan vào đêm đen không còn nhìn thấy nữa. Bãi biển cũng vắng ngắt không một bóng người. Sóng vẫn cứ vỗ đều, nhẹ hơn nhưng vẫn phát lên những âm thanh thật rõ, thật dễ chịu. Có lúc nghe như lời ru của mẹ dạt dào êm ái, khi thì vang lên như tiếng khóc của trẻ con đòi bú. Cái cảm giác lạnh lạnh lại trở về làm lòng người càng trống trải và buồn bã đến tận tim gan.

Đạt ngồi một mình bên rỗ đậu phụng vơi mà em đã bán từ ba giờ chiều. Vẫn còn một ít đậu, nhưng chùn chân không đi nổi, lại không còn ai

nữa để bán, em ngồi suy tư suốt cả giờ đồng hồ. Ngày nào em cũng bán dạo quanh bãi biển. Hơi mặn của muối cũng như âm vang của của những con sóng đã trở nên quá quen thuộc rồi. Rong ruổi giữa

chợ đời bao nhiêu năm qua tuổi thơ của em đã quen dần vị mặn của biển và vị đắng của đời người.

Hồi còn bé, biển như trang giấy trắng ghi lại những kỷ niệm thật đẹp, thật hồn nhiên mà em không bao giờ quên đi được. Cứ mỗi chiều, hai cha con lại ra biển tắm. Cha đã dạy cho Đạt bơi nhiều kiểu bơi khác nhau như bơi xấp, bơi con nhái, rồi bơi kiểu con chó... Đạt rất thích thú khi nhìn cha bơi ngửa, rồi nằm im trên sóng nước mà vẫn không chìm. Những lúc thời tiết hơi se lạnh, nhất là sau những trận mưa lớn, hai cha con lại chạy đua trên bãi cát. Thường thì lúc nào cha cũng nhường cho Đạt chạy trước, rồi em rất sung sướng khi thấy mình chạy nhanh hơn Cha. Kỷ niệm đó tựa hồ như hình ảnh hai cha con trong bài thơ “Những Cánh Buồm” của Hoàng Trung Thông mà sau này Đạt mới được nghe và thuộc lòng nó, để mỗi lần nhớ đến cha, em lại ngồi trên bãi biển một mình ngân nga:

Hai cha con bước đi trên cát
Ánh mặt trời rục rỡ biển xanh,
Bóng cha dài lênh khênh
Bóng con tròn chắc nịch.

Sau trận mưa đêm rả rích
Cát càng mịn, biển càng trong.
Cha dắt con đi dưới ánh mai hồng,
Nghe con bước lòng vui phơi phới...

Nhưng kể từ khi cơn bão số 6, Xangxane² cướp đi người cha thân yêu của Đạt, thì tất cả những gì đẹp nhất của cuộc đời đều tan vào sóng nước ra khơi. Vẫn còn như in trong ký ức của em cái ngày cha ra đi rời vùi thân trong biển bạc. Trước ngày đoàn tàu của cha rời bến cảng, hai cha con vẫn còn chạy đua với nhau trên cát. Em đâu ngờ được rằng đó là lần cuối cùng mà em được nắm lấy bàn tay chai sạn của cha, lần cuối cùng được cha ẵm, được cha hôn lên trán. Hôm cha đi, em cứ làm nũngng để kéo chân cha lại. Dường như có một linh cảm nào đó không lành nói cho Đạt biết rằng cha sẽ ra đi mà không trở về. Em khóc, rồi cha lại mua rất nhiều quà, mẹ của Đạt vừa bận bịu với con dại, em của Đạt, lại còn lo đỡ Đạt để cha ra đi mà trong lòng không vướng bận điều gì.

---

² Xangsane: một cơn bão lớn đã tàn quét Đà Nẵng năm 2006

Chỉ một vài ngày sau đó, tin cơn bão số 6 đi qua miền Trung mà tâm điểm là Đà Nẵng, hai mẹ con Đạt bồn chồn và nóng ruột đợi tin cha. Ngày nào mẹ và em đều thắp hương trên bàn thờ khẩn nguyện cho cha được bình an.

Thế rồi chuyện gì đến sẽ đến, cái hung tin báo rằng tàu của cha đã bị đắm trong cơn bão như một định mệnh của đời em. Hôm đó Đạt khóc khô cả nước mắt, đến hồi không khóc nổi nữa, em chỉ cảm thấy đau nhói trong lòng ngực, có khi lại co thắt ở giữa bụng, đôi bàn tay run lên, rồi lại ngất đi.

Tang lễ cha, chỉ một cái quan tài trong căn nhà nhỏ vắng tanh. Đạt vẫn biết rằng cha của em không có ở trong đó, mà chỉ là một cái quan tài trống không với các vật dụng hằng ngày của cha. Ngày tiễn đưa cha về với đất mẹ, cảnh vật như nín thở, bầu trời hơi u ám và lạnh. Cái lạnh trái mùa đầu thu không buốt, nhưng vẫn đủ để làm cho người ta rùng mình. Gió nhẹ thổi lát phát trong cái làng đánh cá ven biển khiến mùi tang tóc càng đậm nét. Không ai nói với nhau một câu

gì. Những thân nhân có người ra đi trên chiếc tàu đấm đường như không còn sức để kêu gào được nữa, chỉ biết lặng lẽ nhìn nhau rồi nuốt ừng ực những ngẹn ngào. Mọi người đi dự đám tang tại ngôi làng này ai cũng cúi người suy tư về những mảnh đời bất hạnh, nhưng vẫn cố giấu đi nỗi đau thương ấy để người ra đi về bên kia thế giới không còn phải luyến lưu điều gì. Nhưng làm sao mà không lưu luyến được? Còn đây vợ trẻ con thơ, những con người đang cần bàn tay khỏe khoắn để chở che nuôi nấng. Câu hỏi, liệu những con chim non chưa có cánh này có bay qua nỗi bầu trời bão tố không? luôn thoáng hiện trong đầu của những người đưa tang .

Ngày tháng dần dần qua đi trong đau thương. Ba mẹ con của Đạt cũng quen với ngôi nhà vắng cha. Cuộc sống đã trở lại, mẹ Đạt hằng ngày buôn tảo bán tần ở chợ cá để kiếm vài chục ngàn

cho hai anh em ăn học. Kinh tế gia đình càng ngày càng trở nên khốn đốn hơn khi gánh nặng chỉ còn đặt lên đôi vai mềm yếu của mẹ. Thoáng thoáng lại đến tháng, nào là học phí, học thêm, tiền điện,....

bụi thời gian khiến màu tóc đen nhánh của mẹ em ngả dần sang màu muối tiêu, lưng đã còng xuống với gánh cá nặng trĩu mà ngày nào mẹ cũng gánh đi trên khắp các con phố. Chưa đến tuổi bốn mươi mà em thấy mẹ già và gầy đi rất nhiều. Nhìn thấy mẹ như vậy, Đạt thương lắm! Em đã xin phép mẹ đi bán đậu phụng dạo trên bãi biển.

Chiều nào cũng thế, sau giờ tan học, mẹ đã rang sẵn cho một rổ đậu phụng để em đi bán dạo dọc theo bãi biển. Xuân Thiều là một bãi biển đẹp, nổi tiếng nên du khách lui tới rất đông, nhờ vậy mà rổ đậu phụng rang của Đạt đắt hàng. Mỗi ngày đi học về, dù mệt mỏi đến mấy em cũng háng hái bưng cái rổ đậu đi mà không đợi mẹ nhắc. Em rất thích đi bán đậu phụng, bởi lẽ nó không chỉ giúp mẹ vơi bớt gánh nặng tài chính mà còn đưa em về với tuổi thơ êm đềm cùng chạy đua với cha trên bãi cát, cùng nằm ngửa mặt trên con nước dập dềnh và lắng nghe tiếng sóng vỗ dạt dào...

Giờ đây, nằm ngả dài bên rổ đậu phụng đã vơi, Đạt nhìn ra biển khơi, đắm chiêu theo từng con sóng. Em nghĩ về cha, rồi lại suy tư về biển. Nhiều lần em trở nên căm tức, và hờn giận nó; bởi chính biển đã cướp đi người cha thân yêu của em. Nhưng cũng có lúc em lại cảm thấy thương yêu biển vô vàn, bởi nó là một người tri kỷ, đã dõi theo em trên từng bước đi của cuộc đời. Đặc biệt, khi chùn chân

bên cái rổ đậu phụng còn đầy ắp chưa bán hết, em lại nhìn ra ngoài khơi kia, cảm giác như bóng hình của cha đang chinh phục trên từng con sóng hiên ngang kiên cường; và rồi em cảm thấy vững chãi hơn với những bước chân chắc nịch trên cái lộ trình xa xăm trước mặt.

Đang suy tư vẩn vơ về biển cả, và cảm giác lâng lâng với hoài niệm về những ngày còn cha; bất chợt em giật mình khi nghe bước chân ai đó đang nhẹ nhàng tiến về phía mình. Đạt bắn người dậy khi có tiếng nói từ bóng đen cất lên:

- Con làm gì ở đây?
- Chắc là chú thanh niên xung kích đi tuần đêm.

Đạt trầm nghĩ và hơi chút bàng hoàng vì không nhận rõ là ai, nhưng rồi em vẫn cứ đáp lại:

- Dạ con ngồi chơi.
- Nhà con ở đâu? Sao giờ này vẫn còn ngồi đây?

Bóng người càng lúc càng rõ dần và Đạt mới nhận ra đó là một người tu sĩ. Hình dáng cao cao của Thầy trong cái bộ nâu sồng ngắn dưới bóng rừng dương che khuất ánh đèn đường khiến Đạt lầm tưởng là ai. Em ảm ớ một chốc rồi trả lời trong cái giọng khoan khoái hơn.

- Dạ, nhà con ở trong làng kia. Con đi bán đậu phụng rang.
- Bán đậu phụng à? Bán hết chưa con?, Thầy hỏi.
- Dạ chưa. Còn một ít nữa. Đạt lễ phép đáp lại.
- Bán hết cho Thầy luôn đi!, Thầy bảo.

Nghe câu nói của Thầy, Đạt mừng lắm, bởi lẽ giờ này mà vẫn còn người hỏi mua đậu, lại mua hết cả. Em vội vàng lấy cái bao nylon và trút hết cho Thầy.

Cầm lấy bao đậu và đưa tiền cho Đạt xong, Thầy không đi mà lại ngồi xuống bên em. Thầy mời Đạt cùng ăn đậu chung.

- Ăn đậu với Thầy cho vui! Thầy nói.

Lúc đầu Đạt gượng lắm, vì đậu em vừa bán cho Thầy giờ Thầy lại mời em trở lại. Nhưng rồi, với tính cách thân thiện và dễ gần của Thầy em đã bắt đầu quen quen và trở nên tự nhiên hơn.

Qua một hồi trò chuyện, Đạt mới biết được Thầy đang tu tại một Tu viện gần đây, chỉ khoảng 20 phút đi bộ. Thầy vẫn thường có thói quen đi thể dục dọc bờ biển để hít thở không khí trong lành mỗi đêm. Làm quen được với Thầy, Đạt thấy hạnh phúc vô cùng, bởi dường như em có cảm giác rằng Thầy rất hiểu và thương em. Thầy ngồi với em suốt cả giờ đồng hồ.

Trời càng về khuya sương đêm càng xuống nhiều. Âm thanh rì rào của sóng biển vỗ nhẹ nhàng êm ã, tiếng còi xe từ đường lộ xa vọng lại càng rõ dần. Em cảm

thấy hơi lạnh và ngả mình vào trong lòng ngực của Thầy. Thầy choàng lấy đôi cánh tay và ôm em vào lòng. Đạt bồi hồi xúc động và ôn lại với Thầy những ký ức tuổi thơ xa xăm khi cha vẫn còn sống. Em thương nhớ cha lắm, và bắt đầu khóc nức nở trong vòng tay của Thầy.

Thầy vẫn cứ ngồi trong tư thế thật khoan thai và đĩnh đạc. Đôi tay ôm Đạt vào lòng. Thầy

không nói, chỉ ngồi lắng nghe một cách chăm chú và thấu hiểu. Nằm gọn trong vòng tay của Thầy, Đạt cảm nhận được nhịp tim của Thầy đập nhanh và mạnh hơn khi em bắt đầu khóc. Em khóc càng lúc càng to tiếng vì không cảm được cảm xúc khi nghĩ về hình hài của

cha đã vùi lấp giữa biển khơi xa xăm kia. Bất chợt một giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống trên trán khiến em bừng tỉnh và cảm thấy một sự ấm áp lạ lùng len qua từng tế bào của cơ thể. Em ngỡ mình như đang nằm gọn trong vòng tay âu yếm của cha hồi còn sống vậy. Em lặng yên không nói nữa, tiếng khóc cứ thế vơi dần và bắt đầu cảm nhận một năng lượng thương yêu đang truyền qua từng nhịp thở. Hình như Thầy thở nhanh, vội và hơi có chút hỗn hển. Em bắt đầu quên dần những ký ức đã qua, quên đi cái ngày đau thương khi rời xa cha vĩnh viễn, em cũng không cần biết ngày mai ra sao nữa; chỉ cảm nhận ở đây, một giây phút hiện tại tuyệt vời khi nằm trong vòng tay che chở và yêu thương của Thầy, một người đầu tiên mới gặp lần đầu./.

